

— 75 —
и пак подиръ замеката се дава се и мисла
си. (Но пак се върне се едно от мисли
и вчерашното викаше: ^{новия} ~~измислен~~ как-губав!
моя е макар си смисленост и изубавеност
и старината себеди са прексаниса през
него.

Ако вчерашни мисли мислех
са да ерам, то се върне (вчерашен) мис-
ходо криво-го. Но не знаеме как да
прави и да не е много пресрочно ама
ликар не са (поредеността) мисли, фактор
дождоно. (Вече) никое не знае (по)добр.
Моя са смислеността (по)добростта едно
време отне (вече) да се (по)добростта
когато вчерашното си са (вече) да се,
а сега мислех се вчерашното си са
ликар, то мо е как-губаво отне (вече)
квенто прише. (Вече) върне-ма
наведи (вече) да се (вече) да се, отне
си и (вече) да се (вече) да се (вече) да се.
Ако (вече) да се (вече) да се, (вече) да се
си са (вече) да се (вече) да се (вече) да се.
«Смислеността си са (вече) да се (вече) да се,
когато (вече) да се (вече) да се!»

1848 г. Ноемвр. 18.